

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/19/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200846
Dátum vydania rozhodnutia: 18.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6016200846.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcov: 1) W.. C. D., narodená XX. D. XXXX, trvale bytom C. E. XXX/X, XXX XX X. L. Y., 2) R. D., narodená XX. S. XXXX, trvale bytom C. E. XXX/X, XXX XX X. L. Y., obe právne zastúpené advokátom: Mgr. Martin Štoffa, AK so sídlom Stoličková 4, 974 01 Banská Bystrica proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, Odbor výstavby bytovej politiky, so sídlom Námestie Ľ. Štúra 1, 974 01 Banská Bystrica, za účasti: 1) C.. X. O., narodená XX. I. XXXX, trvale bytom C. E. XXX/X, XXX XX X. L. Y., 2) I. B., trvale bytom C. E. XXX/X, XXX XX X. L. Y., 3) C. B., trvale bytom G. X , XXX XX X. L. Y., 4) Ing. P. G. - AREA DESIGN, miesto podnikania SNP 137, 965 01 Žiar nad Hronom, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2016/018092-2 zo dňa 10. júna 2016, o kasačnej sťažnosti žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/110/2016-129 z 01. februára 2017, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 23S/110/2016-129 z 01. februára 2017 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyne domáhali preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2016/018092-2 z 10. júna 2016, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Mesta Žiar nad Hronom č. 4324/2015;233/2016; O:8590/2016 zo dňa 29. februára 2016, ktorým dodatočne povolil pre stavebníka: C.. X. O. stavbu: „Drevený prístrešok, novostavba“ na pozemku parc. č. Q. XXXX v kat. úz. X. L. Y. Pre dokončenie stavby podľa ustanovenia § 88a ods. 4 s použitím § 66 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) (ďalej len „stavebný zákon“) určil osobitné podmienky.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd skonštatoval, že žalovaný, ako aj prvostupňový orgán verejnej

správy, t. j. príslušný stavebný úrad Mesto Žiar nad Hronom postupovali v predmetnej veci v súlade s ustanoveniami stavebného zákona, ako aj vykonávacích predpisov vrátane zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku, na subsidiárne použitie ktorého odkazuje ustanovenie § 140 Stavebného zákona. V zhode so žalovaným zastával názor, že dodatočne povoľovaná stavba nie je prístavbou k rodinnému domu stavebníčky, keďže nie je splnená požiadavka, v zmysle ktorej prístavba musí byť prevádzkovo spojená s doterajšou stavbou. Takýmto prevádzkovým spojením je napojenie na siete a zariadenia technického vybavenia z existujúcej stavby, čo nie je splnené, ako to vyplýva z pripojenej projektovej dokumentácie. Preto ak stavebný úrad rozhodoval pri dodatočnom povolení stavby o prístrešku, vec podľa krajského súdu správne vyhodnotil.

3. K námietke žalobkyní, že v konaní nebol spoľahlivo zistený skutkový stav správny súd zaujal stanovisko, že stavebný úrad rozhodujúc o jednoduchej stavbe zabezpečil dostatok podkladov pre rozhodnutie vo veci o dodatočnom povolení takejto dotknutej stavby. Stavebníčka predložila doklady potrebné k dodatočnému povoleniu stavby v lehotách určených stavebným úradom. Zistený skutkový stav veci bol dostatočný pre posúdenie dodatočného povolenia predmetnej stavby vzhľadom na jej charakter. Ustanovenie § 88a ods. 7 Stavebného zákona odkazuje na subsidiárne použitie ustanovení § 58 až § 66, pričom ak by stavebný úrad považoval predloženú žiadosť, najmä dokumentáciu, za nedostatočný podklad pre posúdenie navrhovanej stavby, vyzval by stavebníka na doplnenie žiadosti v primeranej lehote, prípadne, aby žiadosť uviedol do súladu s podmienkami územného rozhodnutia pod následkami zastavenia konania. Takýto postup však nebol potrebný. V súlade s ustanovením § 139b ods. 1 písm. c) Stavebného zákona spĺňa dodatočne povoľovaná stavba definíciu jednoduchej stavby, preto je záver stavebného úradu, ako aj žalovaného o tom, že pri tejto dodatočne povoľovanej stavbe spĺňajúcej definíciu jednoduchej stavby, mohol stavebný úrad rozsah projektovej dokumentácie aj obmedziť, správny, súladný s ustanovením § 9 ods. 4 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., vykonávajúcim ustanovenie § 58 Stavebného zákona, ktoré upravuje žiadosť o stavebné povolenie. Tento vykonávací predpis podrobne upravuje rozsah požadovaných dokladov k žiadosti v § 8 a v § 9 upravuje podrobnosti, ktoré má obsahovať projektová dokumentácia.

4. Správny súd zdôraznil, že nemožno namietat' proti postupu stavebného úradu, ktorý v priebehu konania prehodnotil svoju pôvodnú výzvu na predloženie ďalších podkladov stavebníčkou, keď upustil od predloženia stanoviska zhotoviteľa projektovej dokumentácie k pripomienkam žalobkyní a taktiež ďalej netrval na doložení statického posudku. Akákoľvek výzva nie je záväznou a od obsahu výzvy je možné sa odkloniť. Za rozhodujúce je potrebné považovať to, či práve nový úsudok a postup po prehodnotení pôvodnej výzvy je správny, v súlade s aplikovanou právnou úpravou. Správny súd v zhode so stanoviskom žalovaného zastával názor, že nebolo potrebné predkladať stanovisko zhotoviteľa projektovej dokumentácie k pripomienkam žalobkyní s prihliadnutím na povahu dodatočne povoľovanej stavby. Prepracovaná projektová dokumentácia bola pre rozhodnutie v danej veci postačujúca. Vypracovaná bola odborne spôsobilou osobou Ing. P. G.. Postup stavebného úradu bol súladný s ustanovením § 45 a § 46 Stavebného zákona. Vypracovanie projektovej dokumentácie pre všetky jednoduché stavby nie je vybranou činnosťou vo výstavbe. Vypracovať projekt jednoduchej stavby môže osoba s príslušným odborným vzdelaním, ktorá zodpovedá za jeho správnosť a úplnosť.

5. Paragrafovým vyjadrením správny súd odôvodnil, že sa jedná o stavbu inú než rodinný dom, preto pre vzdialenosť so susednou stavbou, ktorou je v danom prípade rodinný dom žalobkyní, platí ustanovenie § 4 a § 6 ods. 1 vyhlášky 532/2002 Z.z. Preto tvrdenie žalobkyne 1) o nutnosti dodržať vzdialenosť medzi stavbami, ktorá nesmie byť menšia ako 7 m, nie je správne. Nejedná sa totiž o dva rodinné domy, vytvárajúce medzi sebou voľný priestor. Krajský súd považoval za irelevantné, ak žalobkyňa 1) vníma stavbu betónového múru plniaceho účel oplatenia s dreveným prístreškom, ako jednotnú celistvú stavbu. Správny súd pritom poznamenal, že stavbou oplatenia sa nezaoberal, nakoľko táto stavba nebola predmetom žalobou napadnutého rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby: „Drevený prístrešok, novostavba“.

6. So žalobnou námietkou ohľadom nesprávneho postupu stavebného úradu, ak neaplikoval ustanovenie § 137 ods. 1 a 2 Stavebného zákona, t. j. nezohľadnil namietané nesprávne zakreslenie umiestnenia

dodatočne povolená stavba vo vzťahu k priebehu vlastníckej hranice, sa správny súd nestotožnil. Aj podľa stanoviska správneho súdu by bolo odkázanie účastníkov konania na občianskoprávne konanie pred všeobecným súdom opodstatnené len v prípade, pokiaľ by stavba mala byť umiestňovaná na pozemku namietateľa, v danom prípade pokiaľ by zasahovala na pozemok žalobkýň, čo nebolo preukázané. Naopak, z vyjadrenia stavebníčky na pojednávaní, čo žalobkyňa 1/ nerozporovala, vyplývalo, že priebeh hranice bol po vzájomnej dohode upravený v prospech žalobkýň. Preto žiadna reinvikačná žaloba, resp. určovací žaloba zrejme podľa správneho súdu neprichádza do úvahy.

7. Za dôvodnú správny súd nepovažoval ani žalobnú námietku, že stavebný úrad, resp. žalovaný nezdôvodnili postup, keď nezabezpečili preukázanie statickej spôsobilosti povolená stavba navrhnuté aj projektantom. Naopak, zo stanoviska stavebného úradu, ako aj žalovaného vyplýva, prečo takto postupovali, keď poukázali na to, že projektant v technickej správe projektovej dokumentácie uviedol poznámku o vhodnosti konzultácie so statikom, teda išlo len o určité odporúčanie projektanta, nie o nutnosť vyhotoviť statický posudok. Správny súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalobkyne namietali, že v danom prípade je povolená stavba umiestnená v časti aj na poľnohospodárskej pôde, pričom nedošlo k rozhodnutiu o trvalom vyňatí poľnohospodárskej pôdy na iné účely, krajský súd túto námietku pre rozhodnutie považoval za irelevantnú. V zhode so stanoviskom žalovaného aj správny súd má za to, že je potrebné prihliadnuť na koncentračnú zásadu v správnom konaní, ktorá v podstate zabraňuje tomu, aby nedochádzalo k neustálemu generovaniu nových námietok, ktoré by vo svojom dôsledku mohli zabrániť stavebnej činnosti. Žalobkyne boli poučené o možnosti, a o tom, v akej lehote môžu uplatňovať námietky s tým, že na neskôr uplatnené námietky stavebný úrad nebude prihliadať. Navyše, z výpisu z katastra nehnuteľností, ktorý je súčasťou administratívneho spisu vyplýva, že dodatočne povolená stavba prístreška je umiestňovaná na pozemku parc. č. Q. XXXX v kat. úz. X. L. Y., ktorý je vedený ako zastavané plochy a nádvorí.

8. Správny súd tiež konštatoval, že podstatná časť argumentácie žalobkýň spočívala v tvrdení ohľadom zhoršenia pohody bývania v súvislosti s dodatočne povolenou stavbou. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe poukázal na to, že žalobkyne nepredložili, a ani nenavrhlí taký dôkaz, z ktorého by nimi tvrdená skutočnosť o negatívnom zásahu do ich pohody bývania vyplývala. Správny súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že dôkazné bremeno spočíva na tých účastníkoch konania, ktorí sa cítia dotknutí na svojich právach v znížení pohody bývania, teda v danom prípade bolo na žalobkyniach, aby hodnoverným spôsobom preukázali nimi tvrdenú skutočnosť. Podľa správneho súdu, je možné súhlasiť s vyjadrením žalovaného, že v priebehu konania pred orgánmi verejnej správy žalobkyne neprodukovali žiadny dôkaz o negatívnom zásahu do ich pohody bývania. V priebehu súdneho konania však predložili fotodokumentáciu, ohľadom pohľadov z ich nehnuteľnosti, z ich rodinného domu, zo záhrady na dodatočne povolenú stavbu.

9. Správny súd na posúdenie zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia výnimočne vykonal dokazovanie týmto predloženým dôkazným materiálom, pričom listiny doručil účastníkom konania. V takom prípade nebolo potrebné vykonávať dokazovanie spôsobom prečítania listín a oboznámenia s listinami na pojednávaní. Žiadni z účastníkov konania nevzniesli námietky k listinám, k predloženej fotodokumentácii. Po oboznámení sa so súvisiacou fotodokumentáciou správny súd dospel k záveru, že možno súhlasiť so žalobkyniami, že dochádza k zmene v pohode ich bývania v dôsledku dotknutej stavby stavebníčky. Relevantným však je, či možno spravodlivo požadovať od žalobkýň strpenie stavby v realizovanom rozsahu. V zásade každá stavebná činnosť má dôsledok na susediace pozemky, stavby, na užívateľov a vlastníkov susediacich nehnuteľností. Za dôležité považoval správny súd to, že dodatočne povolená stavba spĺňa podmienky Stavebného zákona, ako aj podmienky stanovené vyššie citovanými vykonávacími predpismi. Napokon, ani samotné žalobkyne nepresvedčili o negatívnom zásahu do ich pohody bývania, ak z ich postoja v minulosti vyplýva, že sa dožadovali vydania povolenia stavby betónového múru vo väčšom rozsahu, než aký bol postavený stavebníčkou. Za daného stavu sa potom tvrdenie o negatívnom zásahu do ich pohody bývania javí ako účelovým tvrdením. Nasvedčuje tomu aj vyjadrenie žalobkyne 1) na pojednávaní, ktorá na otázku správneho súdu, či v prípade, ak by stavebníčka namiesto prístreška postavila na rovnakom mieste riadnu prístavbu rodinného domu, a teda by mala dom L-kový, ktoré sú typické v tejto ulici, uviedla, že v takom prípade by žalobkyne nenamietali

proti výhľadom, pretože by mali priaznivejšiu zvukovú pohodu, bola by zvukovou bariérou. Je zrejme, že prístavba rodinného domu by bola objemnejšia a vyššia ako betónový múr plniaci účel oplotenia a za ním stojaca stavba dreveného prístrešku.

10. K námietke žalobkýň o kvalite použitej krytiny na streche dreveného prístrešku, ktorá spôsobuje nadmieru intenzívny odraz svetla (slnecných lúčov), správny súd uviedol, že toto nesúvisí so zákonnosťou preskúmaného rozhodnutia, ale sa jedná o eventuálny občianskoprávny susedský spor, o ktorom rozhodovať patrí do právomoci všeobecného súdu.

11. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 a contrario SSP. Ďalším účastníkom konania správny súd náhradu trov konania voči žalobkyniam, ako účastníčkam konania, ktoré v konaní neboli úspešné, nepriznal, aplikujúc ustanovenie § 169 SSP a contrario, nakoľko im zo strany súdu nebola uložená žiadna taká povinnosť, s plnením ktorej by im vznikli trovy konania

12. Proti rozsudku správneho súdu podali v zákonnej lehote žalobkyne (sťažovateľky) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, v ktorej namietali, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhovali, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím stavebného úradu Mesta Žiar nad Hronom zrušuje v celom rozsahu a vec vracia prvostupňovému správnenému orgánu na ďalšie konanie a uplatnili si nárok na náhradu trov celého súdneho konania.

13. V kasačnej sťažnosti sťažovateľky uviedli, že krajský súd sa nesprávne vysporiadal so skutočnosťou, že namiesto dvoch drobných stavieb zrealizovala stavebníčka prístavbu k svojmu domu. Na základe jedného ohlásenia drobnej stavby a jedného vydaného oznámenia k ohláseniu drobnej stavby v skutočnosti zrealizovala dve stavby a dve výmeny okna s ich rozšírením a osadením ďalšieho nového okna na fasáde. Všetky tieto stavby mali podliehať stavebnému konaniu, čo však správne orgány úplne ignorovali.

14. Vo svojej kasačnej sťažnosti vytkli krajskému súdu, že sa nevysporiadal s ich námietkou, že žalovaný postupoval nesprávne keď akceptoval stav, kedy prvostupňový správny orgán do dodatočného stavebného konania zahrnul iba stavbu „prístrešku“. Obidva správne orgány sa totiž nezaoberali námietkami žalobcov, že stavba „oplotenie“ je zrealizované v rozpore s ohlásením a tiež vydaným oznámením; nespĺňa parametre drobnej stavby, pretože nemá doplnkovú funkciu, ale na dĺžke viac ako 16 m vytvára svojou hmotou zadnú stenu samotného „prístrešku“; je postavená na hranici pozemku, o ktorej sťažovateľa predložili dôkazy, že je skutočnou vlastníckou hranicou, čo správne orgány ignorovali; stratila zmenou charakter drobnej stavby a zmenil sa jej účel, nakoľko tvorí súčasť prístavby k domu stavebníčky (t. j. zmenou charakteru drobnej stavby „prístrešok“ na prístavbu k domu, nadobudlo charakter súčasti tejto prístavby aj panelové „oplotenie“ postavené v dĺžke „prístrešku“ a základom pripojené k pôvodnému domu stavebníčky).

15. Podľa názoru sťažovateľiek preto „oplotenie“ malo podliehať riadnemu stavebnému konaniu, aj s poukazom na znenie vydaného stanoviska Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 281 26/201 5/B623-SV-I/Šu zo dňa 15.12.2015, a to súčasne so stavebným konaním, ktorého výsledkom je napádané rozhodnutie. Sťažovatelia tiež namietali, že krajský súd mal prihliadnuť na vznesené námietky, že zrealizovaná prístavba má charakter poloodkrytého objektu, ktorým sa v zmysle ČSN 73 4055 výpočet obostavaného priestoru pozemných stavebných objektov rozumie „samostatný pozemný objekt, ktorého stavebné konštrukcie vytvárajú nielen nosnú sústavu, ale ho i čiastočne ohraničujú; objekt sa tak svojím charakterom približuje budove, pretože má zastrešenie a poprípade i niektorú zo stenových konštrukcií“. Touto prístavbou sa zväčšil jednak pôdorys pôvodnej stavby rodinného domu, ale najmä sa významne navýšil ňou celkový obostavaný priestor.

16. Pod ďalším bodom kasačnej sťažnosti namietali nesprávne právne posúdenie dostatočnosti zistenia skutkového stavu žalovaným. Žalovaný, a pred ním tiež prvostupňový stavebný úrad, si totiž vôbec nevyjasnili skutočné odstupové vzdialenosti domov žalobcov a stavebníčky. Ďalej uviedli, že krajský súd tiež odobril konanie žalovaného, keď sa tento nijako nezaoberal námietkami žalobcov, že prvostupňový

správny orgán bez dostatočného zdôvodnenia upustil od vyžiadania si doplňujúceho stanoviska spracovateľa dokumentácie povoľovanej stavby vo vzťahu k námietkam účastníkov správneho konania. Rovnako nezdôvodneným bol postup prvostupňového stavebného úradu, ktorý nezabezpečil preukázanie ani statickej spôsobilosti povoľovanej stavby navrhnutej aj projektantom, a tento postup protiprávne odobril aj žalovaný. Žalovaný sa nevysporiadal so závažnou námietkou žalobcov, že v konaní o dodatočnom povolení stavby nebolo preukázané ani len konzultovanie dokumentácie pri jej vyhotovení, resp. pri jej realizácii s odborne spôsobilou osobou v oblasti posudzovania statiky stavieb a ani statický posudok, čo svedčí nielen o ľahkovážnosti správnych orgánov oboch stupňov, ale aj o bezprecedentnej ignorancii reálnych hrozieb a nebezpečenstva, ktoré je takto presunutú na sťažovateľov bez akejkoľvek možnosti obrany alebo korekcie z ich strany. Namietali tiež, že oba správne orgány v skutočnosti vôbec neskúmali súlad dodatočne povoľovanej stavby s verejným záujmom.

17. Sťažovatelia tiež uviedli, že žalovaný a tiež prvostupňový úrad úplne ignorovali, že stavebníčka nikdy nepreukázala súlad s ustanoveniami § 4 a § 6 vyhlášky MŽP SR č. 532/2002 Z. z. a s ust. § 43d stavebného zákona, teda aj s verejným záujmom. Poznamenali, že ani prvostupňový stavebný úrad a ani žalovaný sa nijako nevysporiadali so statickou bezpečnosťou povoľovanej prístavby, jej negatívnymi svetlotechnickými dopadmi a požiarou odolnosťou, ale tiež s overiteľným a na miestnom šetrení spoľahlivo preukázaným faktom, že prístavba nespĺňa základné požiadavky kladené na stavby a ich zmeny (t. j. aj prístavby) s ohľadom na odhlučnenie a zabránenie tienenia. Prístavba nespĺňa základné požiadavky na stavby v zmysle ust. § 43d stavebného zákona a vykonávacej vyhlášky k nemu. Sťažovatelia namietali nesúlad povolennej prístavby s požiadavkami kladenými vyhláškou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 94/2004 Z.z., ktorou sa ustanovujú technické požiadavky na protipožiarnu bezpečnosť pri výstavbe a pri užívaní stavieb a tiež s STN 92 0201-4. Pokiaľ preto žalovaný tvrdil, že na uvedenú skutočnosť sťažovatelia nepoukazovali, najmä pri obhliadke na mieste samom, je minimálne v tejto časti jeho rozhodnutie zmatečné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Totiž nie sťažovatelia, ale stavebníčka bola povinná preukázať súlad dodatočne povoľovanej prístavby s verejným záujmom, a teda aj s ustanoveniami § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. vrátane požiadaviek uvedených v ods. 1 cit. vyhl. Poukázali aj na doteraz ignorovanú skutočnosť, že stavebníčka odstránila pôvodné stavby s betónovými základmi, a to stavbu skladu so štyrmi stenami a tiež plota, bez uskutočnenia konania o odstránení stavieb a pripravila tak sťažovateľov o možnosť vystupovať v tomto konaní a uplatňovať svoje práva, keďže súčasťou takéhoto konania je aj návrh, ako bude využitý uvoľnený pozemok. Poukázali tu na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/125/2010 zo dňa 28.04.2011, ako aj na rozhodnutie sp. zn. 6Sžp/7/2013.

18. Sťažovatelia namietali, že sa krajský súd nestotožnil ani s ich žalobnou námietkou, že správne orgány v rozpore so skutkovým stavom neaplikovali ust. § 137 ods. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), poukázali tu, že tak krajský súd odobril konanie prvostupňového stavebného úradu. Nová stavba je prístavbou k domu stavebníčky, ktorá môže byť umiestnená 2 m od hranice so susedným pozemkom, resp. v stiesnených stavebných podmienkach na hranici. Podľa predloženej projektovej dokumentácie, prístavba nie je umiestnená ani na jednom z týchto dvoch možných umiestnení. Krajský súd tvrdil, že panelová stena je „oplotenie“, avšak nijako neriešil, prečo toto „oplotenie“ nie je umiestnené na hranici pozemkov (vyznačenej v predloženej projektovej dokumentácii), čo je hlavná funkcia oplocovania pozemkov.

19. V kasačnej sťažnosti tiež poukázali, že stavebný zákon nestanovuje obsah znenia námietky, s ktorou sa stavebný úrad má vysporiadať. Postačuje vznik sporu o nej a neexistencia dohody medzi účastníkmi konania. Námietka žalobcov bola preto oprávnená, keďže stavba s dĺžkou viac ako 16 m sa umiestňovala v dĺžke hranice pozemkov v dvorovej časti domov. Jej základ je daný jednak tým, že sa jedná o podstatnú podmienku umiestňovania stavieb v zmysle ust. § 6 vyhlášky MŽP SR č. 532/2002 Z. z., a jednak tým, že oba správne orgány už v predchádzajúcom stavebnom konaní vedenie hranice medzi pozemkami overili iným spôsobom ako v konaní, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu. Pokiaľ teda krajský súd tejto žalobnej námietke neprisúdil potrebnú relevanciu, postupoval nesprávne a vec nesprávne právne posúdil.

20. Pod ďalším bodom kasačnej sťažnosti krajskému súdu vytkli, že celkom nesprávne vyhodnotil ich žalobnú námietku, týkajúcu sa straty pohody ich bývania. Zrealizovaná prístavba je v rozpore s urbanistickým a architektonickým charakterom prostredia, čo krajský súd nezohľadnil. Dôkazná povinnosť, že daná stavba negatívne nezasiahne do pohody bývania sťažovateľov spočívala priamo na stavebníčke a mala byť predmetom jej kontroly správnymi orgánmi. Krajský súd však svojim rozhodnutím nebezpečne zrelativizoval závažnosť následkov ich pochybenia.

21. Ku kasačnej sťažnosti bolo zaslané aj vyjadrenie stavebníčky C.. X. O. ako ďalšej účastníčky konania 1), ktorá v prvom rade spochybnila včasnosť podania kasačnej sťažnosti. Ďalej uviedla, že vyjadrenia W.. C. D. a R. D. sa nezakladajú na pravde.

22. Vo svojom vyjadrení ďalej poukázala, že v roku 2015 podala na príslušnom stavebnom úrade v Žiari nad Hronom žiadosť o stavebné povolenie na obyčajný drevený prístrešok. Nakoľko to musela postaviť, pretože pred ním tam stála storočná spráchnivená drevenica, ktorá by sa každú chvíľu zvalila a zároveň to bolo postavené v rámci súkromia susedstva, pretože p. D. celý deň stála na svojom balkóne a hľadala jej do dvora. Pri výstavbe tohto prístrešku p. O. postavila aj nový plot z murovaných tvárnic, pretože ten bol zhnitý. Zároveň sťažovateľkám prepustila kus jej pozemku, aby ho vyrovnala v línii so svojim domom. Sťažovateľka ju o to žiadala a p. O. v tom nevidela problém, čo ju teraz mrzí, pretože nevedela, že až po roku vybaví stavebné povolenie, pretože sa sťažovateľky neustále odvolávali. Uviedla, že so sťažovateľkami chcela vždy dobre vychádzať. Nechápala prečo neustále riešia jej okná, ktoré nemajú, ako aj sudca povedal, nič spoločné s prístreškom ktorý je predmetom tohto konania. Ak sťažovateľky namietali, že zo strechy prístrešku sa budú odrážať netopiere, že tam počujú nejaké tretie ucho, že neprejdú domov, pretože im padne sneh zo strechy, ktorá (podotkla) má snehové zábrany a nestojí tak ako oni klamú vo svojom vyjadrení, že im bude brániť sneh pri vstupe domov, považovala to za nedôvodné a k svojej argumentácii priložila vecne súvisiacu fotodokumentáciu.

23. Vo svojom vyjadrení účastníčka p. O. uviedla, že podľa jej vedomostí sa sťažovateľka/lieči pre psychické problémy, už dve rodiny pred ňou vyštvala z tohto domu, pretože akýkoľvek zásah či prestavbu v dome, nebolo možné len tak vybaviť na úradoch, nakoľko sa neustále odvolávala a tým sa všetko naťahovalo, ako aj v jej prípade pri stavbe obyčajného dreveného prístrešku s voľnými bočnými stenami. Uviedla, že rok čakala na stavebné povolenie, ktorého sa dočkala, až v Banskej Bystrici lebo v Žiari nad Hronom sa sťažovateľka stále odvolávala a tým pádom vznikali prieťahy v konaní. Už právni predchodcovia p. O., ktorí tu bývali sa s ňou súdili na Krajskom súde v Banskej Bystrici ktorý sťažovateľke všetky návrhy a podania opakovane zamietol. Na doplnenie zaslala súdu písomnosti osvedčujúce, že v konaní s jej právnymi predchodcami rod. I. sťažovateľka žiadala stavebný úrad, aby nariadil postaviť niekoľkometrový múr.

24. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, ktorý považoval kasačnú sťažnosť za neodôvodnenú, plne sa stotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 23S/110/2016-129 zo dňa 01.02.2017 a navrhol, aby Najvyšší súd SR kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú v celom rozsahu.

25. Vo svojom vyjadrení konštatoval, že dodatočne povolená stavba nie je prístavbou k rodinnému domu stavebníčky. Ide o drevený prístrešok rozostavaný pri rodinnom dome súp. č. 203, na pozemku pare. č. KN-C XXXX v k. ú. X. L. Y., pred oplotením vyhotoveným z betónových dielov, ktorý nie je prevádzkovo spojený so stavbou rodinného domu. Správny súd dostatočne posúdil zistený skutkový stav vecí a na základe zistených skutočností rozhodol tak, ako je uvedené v odôvodnení rozsudku. Námietky týkajúce sa zhoršenia pohody bývania podložili žalobcovia fotodokumentáciou, podľa ktorej správny súd uznal, že dochádza k zmene v pohode bývania, ako pri každej stavebnej činnosti na susediace pozemky, na užívateľov a vlastníkov susediacich nehnuteľností. Sťažovateľky sa v minulosti domáhali vydania stavebného povolenia na stavbu betónového múru väčšieho rozsahu, než aký bol postavený stavebníčkou. Na základe vyššie uvedených skutočností sa tvrdenia sťažovateľiek javia ako účelové tvrdenia, nakoľko podľa vyjadrenia žalobkyne 1) na pojednávaní, ak by stavebníčka namiesto prístreška postavila na rovnakom mieste riadnu prístavbu rodinného domu, ktoré sú typické v tejto ulici, nenamietala by proti výhľadom, pretože by žalobkyne mali priaznivejšiu zvukovú pohodu. Záverom poukázal na dodržanie lehoty podania kasačnej sťažnosti v súlade s § 443 ods. 1 SSP.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.6.2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

27. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

29. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

30. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

31. Podľa § 453 ods. 1 SSP kasačný súd je viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti; to neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý kasačnou sťažnosťou nebol dotknutý.

32. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

33. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

34. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

35. Vzhľadom na to, že sa jedná o totožné námietky, ktoré boli predmetom konania pred správnym súdom, kasačný súd vo všeobecnosti odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia správneho súdu a tam prezentované právne posúdenie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia správneho súdu kasačný súd len stručne uvádza, že všetky kasačné námietky sťažovateľov vyhodnotil ako nedôvodné a uvádza nasledovné:

36. Mesto Žiar nad Hronom, ako stavebný úrad, rozhodnutím č. 4324/2015;233/2016; O:8590/2016 zo dňa 29.02.2016 podľa § 88a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (Stavebný zákon) dodatočne povolil pre stavebníka: C.. X. O. stavbu: „Drevený prístrešok, novostavba“ na pozemku parc. č. Q. XXXX v kat. úz. X. L. Y.. Pre dokončenie stavby podľa ustanovenia § 88a ods. 4 s použitím § 66 Stavebného zákona určil osobitné podmienky. S námietkami účastníkov konania R. D. a W.. C. D., ktoré smerovali k ohláseniu drobnej stavby - oplotenie, k obsahu projektovej dokumentácie (ďalej v texte aj PD) predloženej v konaní a k základným požiadavkám na stavbu sa vysporiadal tak, že námietky, ktoré smerovali k ohláseniu drobnej stavby - oplotenie a následnému oznámeniu stavebného úradu k ohláseniu, sa stavebný úrad nezaoberal, nakoľko neboli predmetom tohto

konania. Námietky, ktoré smerujú k obsahu projektovej dokumentácie dodatočne povoľovanej stavbe čiastočne vyhoveli, a to, pokiaľ projekt situácie nemal vyznačené odstupy stavieb a išlo o spochybnenie výkresov č. 2 Pôdorys prízemí a č. 3 Pôdorys krovu. Ostatné námietky, t. j. že nebol predložený projekt pohľadu na dom odvolateľiek, nebol predložený zadný pohľad na dom stavebníčky, nebol predložený posudok statika, v PD nebola označená hrúbka plotu, spochybnenie správnosti zakreslenia výšky dodatočne povoľovanej stavby, nesprávne vyznačenie hranice pozemkov a nesprávne zakreslenie krovu, zamietol. K vyjadreniam odvolateľiek k otázkam základných požiadaviek na stavby v zmysle ustanovení § 43d Stavebného zákona stavebný úrad uviedol, že sú zmesou úvah, domnienok a popisov susedských vzťahov, ktorými sa stavebný úrad nezaoberal.

37. Kasačné sťažovateľky namietali, že stavebníčka zrealizovala prístavbu k svojmu domu. K tejto námietke sa vyjadril správne krajský súd, keď uviedol, že dodatočne povoľovaná stavba nie je prístavbou k rodinnému domu stavebníčky, keďže nie je splnená požiadavka, v zmysle ktorej prístavba musí byť prevádzkovo spojená s doterajšou stavbou. Takýmto prevádzkovým spojením je napojenie na siete a zariadenia technického vybavenia z existujúcej stavby, čo nie je spojené, ako to vyplýva z pripojenej projektovej dokumentácie. Kasačný súd sa s týmto názorom stotožňuje. V zmysle ust. §139b ods. 1 Stavebného zákona je predmetná stavba jednoduchá stavba. V zmysle ods. 2 toho istého paragrafu je za jednoduchú považovaná aj z hľadiska požiarnej bezpečnosti a orgány požiarnej ochrany k nim stanoviská nevydávajú.

38. K námietke vzdialenosť so susednou stavbou kasačný súd uviedol tak ako aj krajský súd, že sa jedná o stavbu inú než rodinný dom, preto pre vzdialenosť so susednou stavbou, ktorou je v danom prípade rodinný dom sťažovateľiek, platí ustanovenie § 4 a § 6 ods. 1 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. Preto tvrdenie sťažovateľiek o nutnosti dodržať vzdialenosť medzi stavbami, ktorá nesmie byť menšia ako 7 m, nie je správne. Nejedná sa totiž o dva rodinné domy, vytvárajúce medzi sebou voľný priestor.

39. Kasačný súd k námietke na doplnenie stanoviska spracovateľa dokumentácie uvádza nasledovné. Rozsah požadovaných dokumentov, ktoré sa prikladajú k žiadosti o stavebné povolenie, upravuje Vyhláška Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona. Podľa ust. 9 ods. 4 uvedenej vyhlášky, pri jednoduchých stavbách a dočasných stavbách zariadenia staveniska môže byť po prerokovaní so stavebným úradom v jednotlivých prípadoch rozsah a obsah projektovej dokumentácie primerane obmedzený. V zmysle ustanovení § 139b ods. c) stavebného zákona jednoduché stavby sú prízemné stavby a stavby zariadenia staveniska, ak ich zastavaná plocha nepresahuje 300 m² a výšku 15 m. Podľa uvedeného dodatočná povoľovaná stavba je jednoduchá stavba, a teda stavebný úrad mohol rozsah a obsah PD obmedziť. Navyše „odporúčanie projektanta“, je poznámkou v technickej správe PD o „konzultácii so statikom“, nie o nutnosti vyhotoviť statický posudok.

40. Čo sa týka súladu s verejným záujmom kasačný súd uvádza, že pod pojmom verejný záujem chránené stavebným zákonom a osobitnými predpismi sa rozumejú najmä ciele a zámery územného plánovania vyjadrené v územnoplánovacej dokumentácii, územnoplánovacích podkladoch a v územnom rozhodnutí; základné požiadavky na stavbu podľa zákona a všeobecné technické požiadavky na výstavbu; osobitné záujmy chránené orgánmi štátnej správy podľa osobitných predpisov v konaniach podľa stavebného zákona (orgány požiarnej ochrany, ochrany zdravia ľudí, ochrany ovzdušia, prírody a krajiny, odpadového hospodárstva, pamiatkovej starostlivosti a všetky ďalšie podľa druhu a účelu stavby, ktorá je predmetom konania).

41. Ostatné námietky uvedené v kasačnej sťažnosti kasačný súd vyhodnotil ako námietky, ktoré nemajú súvis s predmetom konania, nakoľko predmetom tohto konania bolo dodatočné povolenie pre stavebníka: C.. X. O. stavbu: „Drevený prístrešok, novostavba“ na pozemku parc. č. Q. XXXX v kat. úz. X. L. Y..

42. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé prívodiť zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozsudku, kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľov ako

nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP.

43. Len pre úplnosť kasačný súd uvádza, že vyhodnotil ako nedôvodné spochybňovanie včasnosti podania kasačnej sťažnosti podanej dňa 18.4.2017 proti rozsudku, ktorý bola právnomu zástupcovi sťažovateľiek doručený dňa 14.3.2017, nakoľko lehota na podanie kasačnej sťažnosti bola predĺžená z dôvodu jej uplynutia v priebehu Veľkonočných sviatkov.

44. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP a contrario k § 167 ods. 1, § 168 a § 169 SSP, tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov kasačného konania, pretože sťažovateľky neboli v kasačnom konaní úspešné, ďalší účastníci si nárok na náhradu trov konania, ktoré im mali vzniknúť v súvislosti s plnením povinností, ktoré im uložil správny súd, neuplatnili a v prípade žalovaného nedošlo k naplneniu predpokladu obsiahnutého v ust. § 168 SSP.

45. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 v spojení s ust. § 463 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.